

Sygn. akt I CSK 390/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku M. B.

przy uczestnictwie Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 października 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni M. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem wnioskodawczyni Sąd drugiej instancji pomimo podzielenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w istocie zmienił je uznając, że nieruchomości objętą wnioskiem traktowała, jako pozostającą w użytkowaniu wieczystym. Ponadto, zdaniem skarżącej, z uzasadnienia postanowienia Sądu II instancji nie sposób ustalić, w jaki sposób doszedł on do przekonania, że wnioskodawczyni nie była samoistnym posiadaczem nieruchomości począwszy od 1963 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Tych wymagań nie spełnia uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczyni. Trzeba też zważyć, że kwalifikacja posiadania jako samoistnego lub zależnego jest oceną prawną i wiąże się z subsumpcją ustalonego stanu faktycznego pod określoną normę prawną (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., II CSK 279/13, niepubl.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).